

*Progrimmus dagblad***Frontkjemperne sviktet** 17/12-93

Det som skjedde på østfronten under den annen verdenskrig, at norsk statsborgere kjempet på tysk side, er og blir et svik mot sitt eget land.

Hver gang disse soldater fyrte av ett skudd mot russiske soldater, utsatte de freden. Hver gang døde det mennesker som kunne vært i live. De påberoper seg, at de kjempet mot kommunismen. I dette tilfellet skjøv de tilside at norske borgere som ville leve i fred, ble arrestert av det regime de støttet. Torturert, knekket armer og bein, brent, slått helselø-

se, eller en metode som torturisten Fehmer like så godt, det var at kvinner måtte kle seg nakne fremfor torturistene, ble bundet på hender og føtter, og kastet opp i et badekar fylt med isvann og dukket under.

Dette er en liten del av hva de støttet.

Jeg har tre brødre som måtte rømme fra landet, fordi de ikke ville bli tvangsutskrevet til arbeidstjeneste. Min far ble da ført opp på gissellista til lensmann Røring. Hvorfor støttet de dette system?

Jeg har bøker som omhandler

de falne fra Norge, se i den. Her er det familier som er blitt totalt utryddet. Dette system støttet de. Ja vel, det skjedde mye rart under rettsoppgjøret som ikke skulle skjedd. De fleste fikk fra noen måneder, kanskje år, men hva med dem som aldri fikk sine igjen?

Kanskje de som støttet de gale i Tyskland og Norge, burde bøye hodet litt, og be om tilgivelse.

**Jens G. Johansen,
Rønningen**

*Progrimmus dagblad***Sviktet frontkjemperne?** 24/12-93

Jens G. Johansen hevder 17.12.93 at frontkjemperne sviktet. Han hevder at frontkjemperne ved sin innsats utsatte verdensfreden. Frontkjemperne kjempe for Norges frihet, for å få en fredsavtale med okkupasjonsmakten slik at tyskerne skulle dra fra Norge helst før verdenskrigen var over. Frontkjemperne kjempet mot et regime vel så brutalt som Nazi-Tyskland. Stalin fikk tatt livet av fire ganger så mange som Hitler.

Til tross for at frontkjemperne altså kjempet for å få tyskerne ut av landet, gir Johansen frontkjemperne, som i alle fall mens de var på Østfronten hadde et sikkert alibi, ansvar for hva tyskerne måtte ha foretatt seg mot andre nordmenn i Norge. Johansen gjør også frontkjemperne til syndebukker for alle falne nevnt i «Våre falne».

Bortsett fra jødene, var det ingen gruppe som mistet prosentmessig flere av sine enn frontkjemperne. Ofte falt flere søsken. «Våre falne» nevner ingen andre NS-folk enn dem som falt i kampene i 1940, men ikke som

NS-medlemmer. Prosentmessig mistet halvparten så mange sjøfolk som frontkjemperne livet. Det farligste sted å seile var norsk innenriksfart. Over 1.000 norske, også passasjerer mistet livet her som følge av allierte bomber. I dette deltok også norske frivillige soldater. Bombing av f.eks. Herøya, Menstad og Rjukan er her ikke medregnet.

Det verste for frontkjemperne var likevel at da Norge var fritt, var deres landsmenn i løpet av okkupasjonstiden overvunnet av nazismen innenfra. Forholdene i norske fengsler og konsentrasjonsleire var ifølge daværende fengselsoverlege Jon Leikvam verre sommeren 1945 enn i årene før. Det har aldri sittet så mange nordmenn inne som da. Av NS-befolkningen døde prosentmessig ti ganger så mange under krig og okkupasjon som av resten av befolkningen.

En som ble brutalt myrdet av egne landsmenn var den lensmann Røring Johansen nevner. Da det tyske sikkerhetspolitiet (SiPo) i Larvik fikk vite om drapet, forsto de ingen ting. De mente Røring var en av de sva-

keste de hadde. Røring hadde til og med i følge SiPo forsvart slike som i likhet med Johansens brødre hadde unndratt seg Arbeidstjenesten som skulle øke Norges selvforsyning av mat. Hadde det vært noen gisselliste hos Røring, ville den sikkert blitt aktivert da Røring ble drept! Støtter Johansen det angiversystemet som førte til mordet på Røring?

Frontkjemperne sonet i gjennomsnitt 3-4 år, ble fratatt alt de eide, og stemmerett og rett til å studere for 10 år. Det siste var spesielt ille for frontkjemperne, som hadde langt høyere almenutdannelse enn gjennomsnittskrutter. For frontkjemperne med ukjent skjebne, som kanskje satt i Stalins leire, ble det utstedt «Dødsformodningsattest», så Staten kunne ta også det disse etterlot seg i Norge. Det gjaldt også livspoliser til fordel for barn. Kanskje de som støttet de gale seierherrer i Sovjet og i Norge burde bøye hodet litt, og BE OM tilgivelse.

J.C. StridsKLEV